

kunde være hensigtsmæssigt, om der kunde gjøres Noget, endog uafhængig af vedkommende Kommunes Beredvillighed til at bringe større eller mindre Offre i den Retning.

Jeg skal dernæst gaa over til at gjøre nogle Bemærkninger angaaende et Emne, som har været Gjenstand for megen Omtale i disse Dage, og med Hensyn til hvilket der ogsaa er stillet nogle Spørgsmaal til mig, nemlig angaaende formentlig Myndighedsmisbrug fra Politiets Side ved det Folkenøde, som fandt Sted ved Jyderup for et Par Maaneder siden. Der blev for det Første gjort det Spørgsmaal, hvem det er, der rekvirerer Udenjurisdiktions- Politisk Hjælp, og hvorledes der skal forholdes med Betalingen af saadan Hjælp. Disse Spørgsmaal ere meget lette at besvare, og det havde været meget let for den paagældende ærede Folkethingsmand at faae at vide, hvorledes det dermed hænger sammen. Det er ganske simpelt saaledes, at det er Politimesteren paa det Sted, hvor Hjælpen formentlig behøves, som har paa sit Ansvar at afgjøre, om han anser det for nødvendigt at rekvirere en saadan Assistance fra en anden Jurisdiktion. Det er ham og ingen Anden; det er altsaa hverken det ene eller det andet politiske Parti, men det er Politimesteren paa Stedet, som maa bedømme, om han tror, han er Situationen voren ved de Midler, som staa til hans Raadighed, eller om det er nødvendigt at kræve Assistance andetsteds fra, i hvilken Henseende han er berettiget til at henvende sig til hvilken som helst Jurisdiktion, hvorfra han tror at kunne faae den fornødne Assistance. Og den Assistance, som saaledes ydes — det kan jeg ved samme Leilighed bemærke for at belyste disse Emner — staar under den rekvirerende Politimester og under ingen Anden; det er ikke den Politimesters Sag, som afgiver Assistance, at medende Nogen, som skal kommandere Assistance eller have Overledelsen over Assistance; den rekvirerede Assistance staar under den Politimesters Kommando, som har rekvireret den. En anden Sag er det naturligvis, at Politimesteren ved Udførelsen af sine Politiforretninger, ligesom ogsaa ved sine andre Embedsforretninger, er berettiget til at benytte den Fuldmægtig, som er konstitueret af Amtet; det er samstemmende med Lovgivningen, derimod er der Intet at sige. Hvad dernæst det andet Spørgsmaal angaar, om hvorledes Omkostningerne tilveiebringes, findes der Oplysning herom i § 16 i Lov af 4. Februar 1871. De skulle naturligvis som andre Polititudgifter afholdes og blive følge-

lig afholdte enten af Kommunekassen eller af Politikassen, og da navnlig saaledes, at dersom der Intet er i Politikassen, eller der ingen Anledning er til at tillade, at de udredes af Politikassen, saa maa de bæres af Kommunekassen. Hvad nu særlig angaar det, der er passeret derude, saa maa jeg for mit Vedkommende fastholde, at der ikke er kommet til min Kundskab Nogetsomhelst, som kunde give Anledning til at antage, at der forelaa nogen Myndighedsmisbrug. Der er ikke kommet til min Kundskab Nogetsomhelst, som kunde give Anledning til at antage dette. I de officielle Meddelelser, jeg har faaet af de paagældende Embedsautoriteter, foreligger der intet Saadant, og der foreligger heller ikke nogen Klage fra noget Menneffe. Det sidste Moment har efter min Mening en meget stor Betydning. Naar man veed, hvorledes Folk ellers ere tilbøielige til at klage over enhver Ting, skalde jeg tro, det har ingen ringe Betydning, at der her ikke er indkommen en eneste Klage fra Nogensomhelst. Men for Resten er det mig heller ikke bekendt, at Nogen har benyttet det Middel, som Lovgivningen giver til at hjælpe sig uden at klage, uden at behøve at henvende sig til Administrationen, nemlig det Middel, som Politiloven af 4. Februar 1871 § 13 indeholder. Det er mig heller ikke bekendt, at nogen Eneffe har anvendt det, og det kan dog den, som maatte finde sig forurettet, anvende uden i saa Henseende at behøve nogen Hjælp fra Administrationens Side. For Resten er denne Sag, som blev omtalt her igaar, Gjenstand for Undersøgelse, og hvad denne Undersøgelse angaar, da er det en juridisk Undersøgelse, hvis Ledelse altsaa for saa vidt slet ikke vedkommer mig, en Undersøgelse, som jeg ikke har Lov til at indblande mig i, ifølge den Uafhængighed, som grundlovmæssig er tilfikkret Domstolene, og alle Klager over Arrestationer, som maatte være blevne foretagne fra Kommissionens Side, kunne ikke rettes til mig, men maa gjøres gjældende ved Appel af de stedfundne Kjendelser til Højesteret. Anden Del findes der ikke til at klage over Myndighedernes judicielle Handlinger. Men for Resten kan jeg kun sige, at hvis det ærede Medlem, som havde Ordet igaar, har Ret i den Henseende, at der heller ikke er Nogetsomhelst at klage paa, hvad der er slet fra den tilstedeværende Befolknings Side, og at de Alle sammen ere rene og uskyldige, saa er det saa meget des bedre for dem, saa kunne de jo med No umvødeste Undersøgelsen og behøve ikke at frygte for nogen Domfældelse som Følge af den. — Jeg skal iøvrigt ikke indlade mig paa de